

## 32. Sonntag im Jahreskreis

### Könige 17,10-16

In jenen Tagen machte sich der Prophet Elija auf und ging nach Sarepta. Als er an das Stadttor kam, traf er dort eine Witwe, die Holz aufholte. Er bat sie: Bring mir in einem Gefäß ein wenig Wasser zum Trinken! Als sie wegging, um es zu holen, rief er ihr nach: Bring mir auch einen Bissen Brot mit! Doch sie sagte: So wahr der HERR, dein Gott, lebt: Ich habe nichts mehr vorrätig als eine Handvoll Mehl im Topf und ein wenig Öl im Krug. Ich lese hier ein paar Stücke Holz auf und gehe dann heim, um für mich und meinen Sohn etwas zuzubereiten. Das wollen wir noch essen und dann sterben. Elija entgegnete ihr: Fürchte dich nicht! Geh heim und tu, was du gesagt hast! Nur mache zuerst für mich ein kleines Gebäck und bring es zu mir heraus! Danach kannst du für dich und deinen Sohn etwas zubereiten; denn so spricht der HERR, der Gott Israels: Der Mehltopf wird nicht leer werden und der Ölkrug nicht versiegen bis zu dem Tag, an dem der HERR wieder Regen auf den Erdboden sendet. Sie ging und tat, was Elija gesagt hatte. So hatte sie mit ihm und ihrem Haus viele Tage zu essen. Der Mehltopf wurde nicht leer und der Ölkrug versiegte nicht, wie der HERR durch Elija versprochen hatte.

## XXXII Неділя звичайного періоду

### 1 Цар 17, 7-16

Тими днями висох потік, біля якого переховувався Ілля, бо не було дощу в країні. Тоді надійшло до нього таке слово Господне: «Встань, іди в Сарефту сидонську і перебувай там. Ось Я повелю в там удові, щоб давала тобі їсти». Устав він та й пішов в Сарефту; прийшов до воріт міста, аж ось удовиця збирає дрова. Покликав він її та й каже: «Дай мені, будь ласка, трохи води з глечика напитись». Як же вона йшла по воду, кликнув услід і каже: «Принеси мені, будь ласка, і шматок хліба в своїй руці». Вона ж каже: «Так певно, як живе Господь, Бог твій, нема в мене нічого печеного, тільки пригорща муки в посудині та трошки олії у глечичку. Оце назбираю трохи дров та повернувшись, приготую, що маю, собі та синові, а там з'їмо й помремо». Ілля ж їй: «Не бійся, іди й зроби, як сказала; тільки наперед спечи мені коржика і принеси сюди, собі ж і синові приготуєш опісля. Так бо говорить Господь, Бог Ізраїля: «Посуд з мукою не опорожниться, глечик з олією не опустіє аж до того дня, коли Господь пошле дощ на землю». Пішла вона й зробила, як сказав їй Ілля; і їла вона, він і її син довго. Посуд з мукою не опорожнювався, глечик з олією не вичерпувався, за словом, яке Господь сказав через Іллю.

## Євр 9, 24-28

Христос увійшов не в рукотворну святиню, яка відображала і стинну, але в саме небо, щоб тепер з'явитися перед Божим обличчям за нас. І не для того, аби багато разі в приносити себе, як первосвященик, входячи щороку до святині з чужою кров'ю, – у такому випадку від створення сві ту Він мав би багато разі в страждати. Тепер же Він з'явився один раз наприкінці вікі в, щоб своєю жертвою виявити гріх. І так, як призначено людям один раз померти, а потім суд, так і Христос: один раз прині с себе, аби понести гріхи багатьох; другий же раз Він з'явиться не задля гріха, а тим, які очі кують Його на спасі ння.

## Мк 12, 38-44 (довше) або 41-44 (коротше)

Того часу Ісус казав натовпам у навчанні своєму: «Стережі ться книжників, які люблять проходжуватися в довгих шатах, приймати вітання на майданах, перші місця в синагогах та почесні місця на бенкетах; які пожирають доми вдовиць, та напоказ видовжують молитви, – вони дістануть суворіший присуд!»

### *Початок коротшого фрагменту*

Сі виши напроти скарбниці, Він споглядав, як люди кидають мідяки до скарбниці. Численні багатії вкидали чимало. І підійшла одна бі дна вдова, і вкинула дві лепти, тобто кодрант. І, покликавши до себе свої х учнів, Він сказав їм: «Воі стину кажу вам, що ця бі дна вдова вкинула бі льше за всіх тих, які кидали до скарбниці, бо всі кидали з того, що мали в надлишку, а вона вкинула зі свого недостатку все, що мала, весь свій прожиток».

## Hebräer 9,24-28

Christus ist nicht in ein von Menschenhand gemachtes Heiligtum hineingegangen, in ein Abbild des wirklichen, sondern in den Himmel selbst, um jetzt vor Gottes Angesicht zu erscheinen für uns; auch nicht, um sich selbst viele Male zu opfern, wie der Hohepriester jedes Jahr mit fremdem Blut in das Heiligtum hineingeht; sonst hätte er viele Male seit der Erschaffung der Welt leiden müssen. Jetzt aber ist er am Ende der Zeiten ein einziges Mal erschienen, um durch sein Opfer die Sünde zu tilgen. Und wie es dem Menschen bestimmt ist, ein einziges Mal zu sterben, worauf dann das Gericht folgt, so wurde auch Christus ein einziges Mal geopfert, um die Sünden vieler hinwegzunehmen; beim zweiten Mal wird er nicht wegen der Sünde erscheinen, sondern um die zu retten, die ihn erwarten.

## Markus 12,38-44

In jener Zeit lehrte Jesus eine große Menschenmenge und sagte: Nehmt euch in Acht vor den Schriftgelehrten! Sie gehen gern in langen Gewändern umher, lieben es, wenn man sie auf den Marktplätzen grüßt, und sie wollen in der Synagoge die Ehrensitze und bei jedem Festmahl die Ehrenplätze haben. Sie fressen die Häuser der Witwen auf und verrichten in ihrer Scheinheiligkeit lange Gebete. Umso härter wird das Urteil sein, das sie erwartet. Als Jesus einmal dem Opferkasten gegenüber saß, sah er zu, wie die Leute Geld in den Kasten warfen. Viele Reiche kamen und gaben viel. Da kam auch eine arme Witwe und warf zwei kleine Münzen hinein. Er rief seine Jünger zu sich und sagte: Amen, ich sage euch: Diese arme Witwe hat mehr in den Opferkasten hineingeworfen als alle andern. Denn sie alle haben nur etwas von ihrem Überfluss hineingeworfen; diese Frau aber, die kaum das Nötigste zum Leben hat, sie hat alles hergegeben, was sie besaß, ihren ganzen Lebensunterhalt.